

nost, tedaj se mu ne zdi več tako čudno in neumljivo, kar vidi pred seboj iz davnega časa, marveč domače, znano, umevno, zakaj le kratek je čas, ako ga merimo tudi s tisočletji, a ga primerjamo z večnostjo.

Mnogi se skličejejo na egiptovske starine, kadar hočejo krščanski veri ali svetemu pismu dati kako zaušnico. A jaz lahko rečem, da se mi je prav narobe zdelo, kakor bi namreč ti predmeti — s piramidami tam ob puščavi vred — govorili o nekdanjih Jožefovih in faraonskih časih. Da, celo prijetno mi je bilo pri sreči, da vidim spomenike iz Jožefove in Mojzesove dôbe, pa tudi mnogo mnogo starejše.

Duh človeški se okrepi in moč njegova razširi, ko se seznanja z narodi tujimi in od sedanjih različnimi. Saj

je Bog — gospodar sveta — velik dovolj, da je ustvaril na zemlji med ljudmi tudi razlike. Zakaj bi moralo vse tako biti, kakor je pri nas doma — recimo na Slovenskem. Minola bodo tisočletja in tudi mi bodemo samo še zgodovinski predmet potomcem. A jedno vendar ostaje — duh človeški, njegova pamet, njegovo hrepenenje po višjih stvarih. Narod, ki pozna samo materialnost, živi od danes do jutri, in v zgodovini je njegova uloga majhna. Duh je, ki oživlja, staroegipčanski duh, njegova vera, njegovo upanje — to nam govori glasno v teh čudovitih spomenikih.

In zopet me vleče tje med starine; upam, da kmalu zopet pridem v one prostore gledat, učiti se in občudovat.

Dr. Fr. L.

Národu slovenskemu!

V slavnostnih dneh 29. in 30. rožnega cveta leta 1889., ko smo odkrivali spomenik **Valentinu Vodniku**, začetniku pesniške književnosti slovenske, oglašala se je živeje negoli kdaj misel, da bi se takisto postavil spomenik največjemu pesniškemu geniju, kar jih je doslej rodila zemlja slovenska, pesniku, čegar dela ponosno prištevamo najizbornejšim proizvodom vseh narodov, ljubljencu našemu **Frančišku Prešérnu!**

Razpravljati ni treba posebe, kaj je **Prešeren nam**, niti kaj bode **zanamcem**: ime **Prešernovo** je z neizbrisnimi črkami zapisano v zlati knjigi pesniškega in občekulturnega razvoja našega!

Takemu veleumu veličasten spomenik! Za deset let hočemo slaviti **stoletnico Prešernovega rojstva** — postavimo mu tedaj vidno znamenje, katero še poznih let pričaj domačinu in tujcu o ljubezni in zahvalnosti naši!

Živo uverjen, da bode ta poziv odmeval v vseh srcih slovenskih, katerim je do narodne časti, ukrenil je pomnoženi odbor »Pisateljskega podpornega društva«, da pričnè nabirati doneske za Prešernov spomenik. S prijazno prošnjo

se torej obrača do vseh slavnih društev in zastopov, do sléharnega rodoljuba po deželah slovenskih, izkratka do vsakogar, komur je drago ime Prešernovo, naj nam z blagovoljnimi doneski pomaga uresničiti častno namero in takó zajedno vredno paravnati **dolg slovenskega národa do najboljšega pesnika svojega!** Zlasti upamo, da se bodo čitalnice slovenske na besedah in veselicah svojih često in drage volje spominjale **spomenika Prešernovega!**

Troški bi bili vsekakor znatni, vender je podpisani odbor uverjen, da bode tolikrat izpričana požrtvovalnost slovenska vzmogla potrebno svoto in omogočila praznovati stoletnico Prešernovo takó, kakor si je lepše ne moremo misliti!

Rojaki slovenski, na delo tedaj! Vsakdo skrbi po svojih močéh, da se o stoletnici Prešernovi vzdigne spomenik, o katerem hodemo rekli ponosno, da ga niso postavili posamičniki, nego **vesoljni národ naš prvemu pesniku svojemu!**

Doneski naj se blagoizvolijo pošiljati »Pisateljskemu podpornemu društvu« v Ljubljani.

V Ljubljani, dné 8. svečana 1891.

